Arta între Creație și Dumnezeu (I)

On Septembrie 12, 2017

Marea Operă de Artă se slujește de acele linii ce poartă numele de divergente, care plecând dintr-un punct, se răspândesc mai departe spre un infinit al timpului încorporat în viul unei forțe mistice.

Opera mea se situează în întregime în direcția sentimentului, cugetării și fanteziei, adesea de neînțeles chiar și pentru spiritele cultivate, cărora Dumnezeu nu le-a făgăduit răspunsul pozitiv la o rugăciune specială, acea revărsare de lumină și har după care sunt însetați doar artiștii capabili să-și ridice arta la un nivel înalt de credință.

Doar o acțiune fermă în direcția împăcării cu ceea ce este tainic, a renunțării la vechile dogme, față de valoarea de referință a elementelor inseparabile "forma" și "fondul", valoare numită de esteticieni "aurul pur", luând ca model al proporțiilor de amestec însăși compoziția dintre lumină și idee care transmit emoția artistică, ar putea să capete acea însușire nobilă a puterii cosmice: *"Dumnezeu este tot una cu omul".*

Există în orice artist o *terra magica* , o cunoaștere hermetică, un flux de sânge divin, o urmă de materie cosmică, o dorință insesizabilă omului motivat de plăceri trecătoare, dincolo de aspectul religios care merge în mod persuasiv spre evitarea în orice circumstanță a imaginii științei care a luat naștere prin contribuțiile convergente ale unor *physicos* reprezentativi.

Miracolul divin se întâmplă dacă îți privești opera ca pe o formă de exprimare artistică a creației imaginate, în care lucrurile cel mai puțin accesibile se văd doar dacă ești conștient de prezența lor.

Cumva, ochii minții mele coboară mereu jos, spre cele două văi torențiale, neclintite în proximitatea lui Dumnezeu, formate parcă în cinstea unei alchimii totodată estetice și spirituale: interpretarea de profunzime, în măsura în care caut să exprim ceva îndărătul imaginii, și o orientare înspre cercetarea lumii și a cauzelor lucrurilor fundamentale și profunde, configurate sub forma unor metafore extrem de puternice.

Un fel de trăsătură nedefinită, ceva contagios, puternic și irezistibil, ca o scânteie pe cer în infinitul întuneric, mă îndeamnă la visare: *Make a Wish !* Ea merge dincolo de tiparele arhetipurilor divine pe care eternitatea le reflectă ca pe niște umbre ale realității abordate creativ, din perspective multiple, într-un context destul de diferit de conținutul concret al noțiunii de inspirație.

Cine ar căuta să se apropie de mine prin una din preocupările cardinale cele mai fertile, precum cunoașterea umană sau gândirea axată pe detaliu, fără de care arta este de neconceput, fie ea cuvânt scris sau operă plastică, o emoție estetică sau o formă de protest, inevitabil ar întâmpina obsesia artistului ce caută în imaginile necunoscute forme particulare de compoziție.

Leadership: Ești capabil să hotărăști soarta și direcția în care creația ta se confundă cu prezența lui Dumnezeu?

Opera mea se slujește de acele linii ce poartă numele de divergente, și care, plecând dintr-un punct, se răspândesc mai departe spre un infinit al timpului încorporat în viul unei forțe mistice. Linii alimentate de credință în particularitatea unui câmp de forțe manifestate într-un

joc centrifug al tendințelor de înțelegere și de comunicare a mesajului divin, astfel că propovăduirea se manifestă ca vestire și însușire a învățăturii autentic spirituale ce depășește meschinul cadru al cotidianului.

Şi întrucât în orice consum de creativitate sporit opera este percepută dintr-o perspectivă originală, din accepțiunea unui termen cu conotație pozitivă și finalitate benefică, ca atare tind să cred că arta mea este un mod de a experimenta și reproduce o scânteie în construirea relației cu universul.

Pentru pictorul italian Cennino Cennini actul creației are legătură cu veșnicia, primind aflux de la Dumnezeu indirect prin intermediul lumii spirituale. Vrând să arate cum se poate învăța pictura, a mărturisit următoarele: "Pentru a fi artist se cere să ai închipuire bogată (*fantasia*) și iscusința în mâini, să găsești lucrurile nemaivăzute (ascunse sub umbra celor din natură) și pe care să le înfățișezi apoi, cu ajutorul mâinilor, voind să dovedești că ceea ce nu există - este."

Concepția despre artă, ca mijloc de manipulare a lucrurilor nemaivăzute, se realizează cu ajutorul unei reacții de stimulare a imaginației, pornind de la ideea că ceea ce lipsește dintr-un tablou poate fi un organ regulator, o direcție.

În leadership trebuie să progresezi exact în această direcție.

Arta între Creație și Dumnezeu aduce ca primă provocare găsirea unei noi posibilități de contopire cu Spiritul Universal, definindu-ți calea de urmat drept o formă a creației în care viziunile, sentimentele, trăirile și gândurile sunt exprimate prin intermediul lucrurilor care deși nu se văd - există.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-creatie-si-dumnezeu.html